

Знайте, що сонце України сходить на Донбасі!

Перша
газета
Лиманщини

З О Р Я

Видається з червня 1930 року.

№9 (13502)

СЕРЕДА, 6 травня, 2026 року

Війна

СИТУАЦІЯ У ЛИМАНСЬКІЙ ГРОМАДІ КРИТИЧНА

Понад 100 км фронту і тисячі людей під обстрілами: ситуація в Лиманській громаді залишається критичною.

Лінія фронту, що проходить через Лиманську громаду, перевищує 100 кілометрів. У зоні постійних обстрілів російських військ досі залишаються понад 2,5 тисячі цивільних, а евакуація та доставка гуманітарної допомоги суттєво ускладнені через атаки та дистанційне мінування шляхів. Про це розповів в інтерв'ю *Єдиним Новинам* начальник Лиманської міської військової адміністрації **Олександр Журавльов**.

За його словами, населені пункти громади щодня зазнають ударів, а ті, що безпосередньо розташовані на лінії бойового зіткнення, практично повністю зруйновані.

"Лінія зіткнення на сьогодні у нас простягається більше ніж на 100 кілометрів через всю громаду. Ситуація дуже важка. Громада знаходиться під постійними обстрілами. Населені пункти, які знаходяться безпосередньо на території бойового зіткнення, практично вже без населення, зруйновані практично на 100%", — розказав начальник Лиманської МВА.

Окупанти застосовують артилерію, міномети, танки та керовані авіабомби. Крім того, над територією громади постійно працюють FPV-дрони.

"Також місто і громада знаходяться під постійними FPV-дронами. Це оптоволокну, на нього не працює ні один РЕБ. На сьогодні зводити антидроновий захист можливості немає зовсім. Той антидроновий захист, який ми будували кілька місяців тому, вони (російські окупанти — ред.) практично зруйнували "Молніями", дронами", — пояснив Журавльов.

Станом на 28 квітня 2026 року у громаді залишаються 2575 людей: 1855 — у Лимані, ще 690 — в інших населених пунктах.

"Населення знаходиться практично постійно у підвалах. За свідченнями тих людей, яких ми евакуювали, неможливо вийти на вулицю набрати води чи дров якихось для буржуйки, для того, щоб приготувати собі їжу. Ситуація дуже важка", — розказав він.

Окремо Журавльов наголосив на критичних труднощах із евакуацією: російські війська контролюють переміщення та обстрілюють будь-який рух, паралельно мінуючи маршрути.

"Я вам хочу сказати, що сьогодні евакуація дуже-дуже складна. Бо ворог, як тільки побачить якийсь рух, він одразу починає обстріли. Вони постійно контролюють кожне переміщення техніки, кожне переміщення людей. Найтяжче, що у нас сьогодні є, це евакуація населення. Дякую нашим Збройним Силам, особисто 63-й бригаді, які нам допомагають евакуювати цих людей", — зазначив він.

Водночас у місті залишаються певні запаси продовольства, створені раніше, а також функціонує мережа свердловин для забезпечення водою.

"Ми постійно, коли ще можливо було добратися до міста на цивільному транспорті, коли могли заїжджати фонди, поліція, ми зробили певні запаси для людей. Щодо води, то у 2023-2024 роках, завдяки фондам, зробили по місту 38 свердловин. Люди користуються тими свердловинами та насосами, які ми встановили по місту. Тому особливої такої критичної ситуації з водою нема, а ситуація з продуктовими наборами, з евакуацією, це дійсно критична ситуація", — повідомив начальник Лиманської МВА.

«Цей випуск газети підготовлено за фінансової підтримки Шведської асоціації медіавидавців Tidningsutgivarna для українських прифронтових медіа в межах ініціативи Національної спілки журналістів України "Frontline Press". This issue of the newspaper has been produced with financial support from the Swedish Media Publishers' Association Tidningsutgivarna for Ukrainian frontline media as part of the National Union of Journalists of Ukraine's 'Frontline Press' initiative.»

1939 - 1945

ПАМ'ЯТАЄМО
ПЕРЕМАГАЄМО

Шановні Лиманці!

8-9 травня ми відзначимо День пам'яті та примирення і річницю перемоги над нацизмом у Другій світовій війні!

85 років тому понад 7 мільйонів українців стали на захист своїх домівок від ворога. За цією цифрою стоять долі людей, без яких пам'ять про Другу світову війну не була б повною. На жаль, сьогодні війна між росією і Україною не оминула жодної української родини.

Ми пам'ятаємо яким страшним лихом для українців була Друга світова війна. Пам'ять про воїнів - визволителів

навіки залишиться у наших серцях.

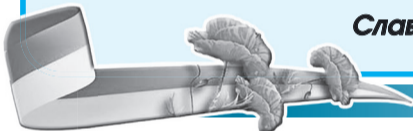
Попри заклик усього світу «ніколи знову», росіяни знову вбивають, руйнують наші міста і села, тероризують наших людей. Вони цинічно називають всі свої криваві воєнні злочини «визволенням».

Не забуваємо: той, хто захищає землю, той перемагає. Ця пам'ять робить нас сильнішими.

Слава всім, хто захищає землю України!
Слава Україні! Слава Героям!

З повагою,
начальник ЛМА
Олександр
Журавльов

ЗВІЛЬНЕНИЙ З НЕВОЛІ

24 квітня Україна провела черговий етап масштабного обміну полоненими, у межах якого вдалося визволити з неволі 193 українських захисників.

Додому повернулися представники різних родів військ. Частина з них незаконно утримували на території Чечні.

Особливо радісно, що серед звільнених — захисник України з Лиманської міської територіальної громади Лисаков Андрій Вікторович. Від імені Лиманської міської військової адміністрації та всієї громади щиро вітаємо Вас із поверненням на рідну землю, шановний Андрію Вікторовичу! Дякуємо Вам за мужність, стійкість і відданість Україні.

Бажаємо Вам якнайшвидшого відновлення, зцілення душі й тіла, підтримки рідних і близьких. Нехай рідна земля, тепло людських сердець і турбота допоможуть Вам і Вашій родині пережити все, що довелося пройти, та повернутися до мирного життя.

Начальник Лиманської міської військової адміністрації Олександр ЖУРАВЛЬОВ

Офіційно: ВИЌЗНИЙ ПРИЙОМ

У місті Вільногірськ Дніпропетровської області відбувся виїзний прийом мешканців Лиманської громади за участі керівництва Лиманської міської військової адміністрації. Про це повідомив начальник Лиманської МВА Олександр Журавльов.

Під час роботи разом із заступниками та профільними спеціалістами було опрацьовано звернення громадян, що стосувалися соціальних виплат, адміністративних послуг, відновлення документів, а також державної реєстрації майна і речових прав. Частина питань взято на подальший супровід до повного вирішення.

«Мешканцям надано практичні роз'яснення щодо механізмів отримання державної підтримки та

чинних програм допомоги», — повідомив міський очільник. У межах візиту керівник адміністрації провів зустріч із міським головою Вільногірська. Сторони обговорили взаємодію між громадами, підтримку внутрішньо переміщених осіб і подальшу співпрацю.

За підсумками заходу, ключовим результатом стало забезпечення доступу жителів громади до необхідних послуг без потреби повертатися до прифронтових територій. Виїзний формат підтвердив свою ефективність як інструмент підтримки переселенців та збереження зв'язку громади зі своїми мешканцями.

У Лиманській міській військовій адміністрації зазначають, що практика виїзних прийомів буде продовжена для оперативного реагування на запити громадян.

Пам'ятаємо і ніколи не забудемо!

СПАДЩИНА МАЙСТРА

Світла пам'ять МАЦЕГОРІ Віктору Івановичу

(10 жовтня 1948 року — 29 квітня 2025 року)

не лише спортивній техніці, а й витривалості, честі, порядності та силі духу.

Символом його відданості справі став спортивний зал, який він власноруч побудував за власний кошт у селищі Дробишеве, аби діти та молодь мали місце для занять і розвитку. Для Віктора Івановича спорт завжди був не просто фізичною підготовкою, а школою життя, що виховує справжніх громадян своєї держави.

Під час початку війни він не залишився осторонь. Як справжній патріот, Віктор Іванович активно займався волонтерською діяльністю: допомагав військовим, підтримував переселенців, ніколи не стояв осторонь людського горя. Його щире серце й бажання допомогти іншим стали проявом справжнього громадянського обов'язку.

Віктор Іванович Мацегора був людиною доброзичливою, але водночас вимогливою і принциповою. Він мав велику силу волі, природну мудрість і жагу до життя. Любив свою дружину, дітей, онуків та передавав їм найвищі життєві цінності: любов до праці, відповідальність, повагу до людей і щире любов до рідної землі.

Його особистість залишила глибокий слід у серцях тих, хто поруч із ним жив, працював і навчався. Односельчани пам'ятають його як людину честі, совісті та добрих справ, яка все життя присвятила служінню людям та Україні.

Його спадщина — це не лише спортивні перемоги, збудований борцівський зал і процвітаюче господарство, а насамперед — люди, які завдяки йому стали сильнішими, добрішими й повірили в себе. Більшість із них нині захищають неську — Україну від триклятого ворога.

Вічна шана та світла пам'ять чудовому наставникові, господареві, батькові й дідусяві і ... **МАЙСТРУ**.

Світла пам'ять батьку й дідусяві

Життя пройшов, як ниву — не спішив,

Лишав добро в серцях і в кожному домі.

Хліб вирощував, дітей учив, Любив свій край — щиро і свідомо.

Боровся чесно — на килимі й у житті,

Теплом і силою для всіх - він був опорою.

Його сліди — у доброму зерні, У перемогах, у любові і у просторі, як завжди.

З глибокою скорботою та вдячністю — син Мирослав МАЦЕГОРА

та онук Андрій ФІМОВИЧ з родинами

Рік тому перестало битися серце глибоко шанованого нашого земляка, хлібороба, наставника молоді, волонтера та справжнього патріота своєї країни — Мацегори Віктора Івановича. Його життя стало прикладом невтомної праці, любові до землі, родини, спорту та Батьківщини.

Віктор Іванович виріс у працелюбній сім'ї, з юних років знав цінну хліборобську працю. У зрілому віці він створив власне фермерське господарство «Кодак», яке стало осередком стабільності та підтримки для багатьох жителів громади. Завдяки його ініціативності та відповідальності було створено нові робочі місця, поліпшено добробут місцевих родин. Його поважали як мудрого керівника, який завжди ставив інтереси людей вище за власні.

Однак не лише сільське господарство було справою його життя. З 1970 року і до останніх своїх днів Віктор Іванович працював тренером з вільної боротьби, був майстром спорту, виховав не одне покоління талановитих спортсменів — чемпіонів районних, обласних і всеукраїнських змагань. Його учні й сьогодні з вдячністю згадують наставника, який навчав

На знімках: майстер (у центрі) зі своїми учнями.

ВІД ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА:

«До речі, Віктор Іванович був моїм першим тренером з вільної боротьби ще у 1970 році. Без перебільшення, він зіграв величезну роль у формуванні мого характеру, як і мій батько. Ми спілкувалися з ним до останнього дня його життя. Він завжди пишався своїми учнями і родиною. Він — сила!»

БЕРЕГИНЯ КРИВОЇ ЛУКИ

Нелегка доля спіткала мешканців Криволуцького старостинського округу. Рідні домівки перетворилися на згарища.

Клята війна безжалюгідним катком пройшла по рідним селам, перетворила все на руїни та суцільну разруху.

Люди були вимушені покинути свої оселі, але думками ми постійно повертаємося в найтеплішу і найріднішу купіль, що зцілює у важкі хвилини життя.

Дім, що втрачений на війні, живе в серці. У кожній руїні є тень сміху, що лунав колись. Війна вчить цінувати навіть попіл від рідного дому.

Біль, сум, розпач поселився в людських душах та кожен чіпляється за спогади про те мирне, щасливе життя. Війна розкидала людей по світу, розірвані соціальні зв'язки і вже втрачений дах над головою - символ втраченої безпеки та надії на повернення.

Найбільше про що шкодують люди, це втрачені фото, відсутність дорогих серцю людей поряд, неможливість відвідати могили рідних і все менша і менша надія на повернення.

Але доки ми пам'ятаємо своє село, своїх людей - воно живе у кожному із нас. У кожному спогаді, у кожній сльозі, у кожному подиху любові до рідної землі.

Доки є люди, що пам'ятають і бережуть своє коріння, доки живе й село. Наша берегиня **Корсун Лідія Миколаївна** збирала, зберегла унікальні матеріали про село Крива Лука. Це спогади, фото матеріали, історія села. Вони перебувають у надійному місці. Це історичний спомин про рідне село.

На знімках: Лідія Миколаївна Корсун; ІСІКОВ Володимир Панкратович, 1918 р.н., бойовий льотчик, загинув в м. Чугуїв ПІД ЧАС Другої Світової війни, де йому та ще 12 пілотам, встановлений пам'ятник.

Любов ФІЛОНЕНКО, колишня староста Криволуцького старостинського округу, позаштатний кореспондент «ЗОРИ».

«Цей матеріал підготовлено за фінансової підтримки Шведської асоціації медіавидавців Tidningsutgivarna для українських прифронтових медіа в межах ініціативи Національної спілки журналістів України «Frontline Press». This issue of the newspaper has been produced with financial support from the Swedish Media Publishers' Association Tidningsutgivarna for Ukrainian frontline media as part of the National Union of Journalists of Ukraine's 'Frontline Press' initiative.»

СВІДЧЕННЯ ОЧЕВИДЦІВ ВІЙНИ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

Спогади

БОКЛАЩУК Віталії Іванівни, жительки села Рубці Лиманської територіальної громади

Записала:

Директор Центру
культури і дозвілля с. Рубці
ШВЕЦЬ Ольга Михайлівна

2014 рік, для мене мав стати значущим, бо мій синочок Артур, закінчивши Рубцівську ЗОШ І-ІІІ ступенів, здобувши повну середню освіту мав вступати до Донецького юридичного університету. З січня 2014 року, після пробного ЗНО, пройшовши всі перевірки для вступу в університет, були вибудовані плани та мрії, але не реалізувалися плани і не здійснилися мрії. Добре пам'ятаю один із перших днів квітня, а саме коли повідомили, що наше м. Лиман захоплене бойовиками. Поблизу села Дробишіве були організовані блокпости, до котрих залучені були асоціальні верстви населення, вони здавали тих, у кого в родині були військовослужбовці, або хто працював у правоохоронних органах.

7 травня 2014 року, напередодні Дня Примирення, я з учнями (на той час працювала вчителем, викладала історію та географію і мала посаду заступника директора школи) пішли на репетицію в парк до пам'ятника загиблим воїнам у Другій Світовій війні. Раптом у повітряному просторі ми побачили перші гелікоптери з російською символікою та бойовиками на борту... В саме у цей момент під'їхав автомобіль білого кольору марки «Жигулі», з нього вийшли двоє чоловіків спортивної статури, а разом із ними була всім відома проросійська активістка мешканка м. Лиман Віта Кіріченко (рідна сестра колишнього директора Рубцівської ЗОШ Ткаченко Л.І.). Вона нині перебуває у міжнародному розшуці. Ця трійка розповсюджувала листівки, у котрих пропагували так званий «руссій мір» та намагалися нав'язати участь у псевдореферендумі.

Учні, які стояли за моїми плечима (їх було чотирнадцять, навіть збереглося фото) запитали: *"Віталіє Іванівно, що зараз відбувається?"*

Я пояснила їм: «Діти, рідні мої, саме з квітня 2014 року починається новітня історія України і першою сторінкою цієї історії є наша рідна Донеччина».

Саме в цей період були окуповані міста Слов'янськ і Лиман. Я добре пам'ятаю ті трагічні історичні події, у яких загинули справжні українські патріоти. Та, на жаль, були й зрадники - наші внутрішні вороги, як згодом для мене відкрилася новина про те, що сестра проросійської активістки Віти Кіріченко - Ткаченко Л.І., Ефімцева І.О. були активними учасниками псевдореферендуму. Саме дії таких осіб, внутрішніх ворогів призвели до війни у 2014 році й стали кульмінацією повномасштабного вторгнення 2022 року.

У 2014 році, поблизу села Лозове стояв блокпост наших військовослужбовців із Західної та Центральної частин України. Кожен день через цей блокпост я їздила на роботу, завозила їжу, підтримувала добрим словом, увагою, купувала ліки.

Хотілося, щоб військові відчували підтримку і знали, що більшість населення східної частини України проти росії...

Саме з цього часу я й розпочала свій внесок у боротьбу з в російською навалюю.

4-го червня 2014 року було звільнено нашу Лиманщину, але я розуміла (адже м. Донецьк на той момент залишався окупованим росією), російська агресія не завершиться, а лише починає розширювати свої масштаби.

2022 рік 24 лютого...

Уночі, перед 4-ю годиною ранку, я почула перші вибухи (ми тоді жили у м. Слов'янську). А вже за 45 хвилин зателефонував Артурчик і сказав, що розпочалося повномасштабне вторгнення. Він не просто повідомив, а наказав нам зібратися, заїхати до м. Лиман, забрати онуку Валерію, його племінницю, і якомога швидше евакуюватися у безпечне місце. 2022 рік став кульмінацією війни, що розпочалася ще у 2014-му...

Перебуваючи у Польщі я допомагала своїм синомкам у придбанні речей для

самозахисту і безпеки. Робила закупи амуніції, турнікетів для своїх кровиночок Євгена і Артура, а вони у свою чергу ділилися з побратимами. Відправляла все волонтерами на Волинь, а звіди передавали перевізниками на Харківський та Донецький напрямки.

росія - це не нація, це терористичне угруповання, забрала життя не лише у наших хлопців і дівчат, а й знищила життя їхніх рідних.

Хочу сказати за себе і за своїх знайомих: "Ми померли разом зі своїми дітьми. Померли наші душі, серця, померло й тіло". Але ми мусимо жити, щоб принести про найдорожчих Янголів пам'ять. Понад усе, як і більшість українців, я хочу, щоб війна якнайшвидше закінчилася нашою Перемогою, і мами дочекалися своїх захисників і захисниць до рідних домівок живими і неушкодженими. Щоб їх очі плакали лише від щастя. І ми, будемо радіти, що їхні діти залишилися живими.

Як мама загиблого воїна, 92 ОМБр ім. кошового отамана І. Сірка **ШАРУДИЛО Артура** вважаю, що 2022 рік - саме в Україні і у всьому цивілізованому світі - мав шанс покласти край цим проклятим, віковичним агресіям російської імперії. Ми розуміємо - і кожен свідомий українець це усвідомлює, що до чого б не торкалася росія, на міжнародній арені все перетворюється на попіл і страждання. Ми не раз чуємо заяви про «миротворчість», про нібито миротворчі місії, про «захист російськомовних» чи «православних». Я в це не вірю, це абсурд, це гучні слова, у яких немає навіть одного відсотка правди з того, що вони собі приписують. Це - клята недонація.

Опишу ранок 24 лютого 2022 року. Коли ми отримали повідомлення від Артурчика про початок повномасштабного вторгнення я побачила в очах чоловіка й сама зрозуміла: наше життя розділилося на «до» і «після». Думаю, кожен українець, почувши про повномасштабне вторгнення відчув те ж саме.

Не відпускала тривога за моїх синів воїнів - Артура та Євгена. Я зателефонувала своїй мамі й повідомила їй, що почалася повномасштабна війна. Мама також була стурбована, переповнена емоціями - вона не плакала, вона кричала... Я згадала свою педагогічну діяльність, ті моменти, коли розповідала учням, що таке війна, які тяжкі наслідки можуть бути українців. Як наші сини й доньки змушені з 2014 року відвойовувати кожен шматочок рідної Донеччини, борючись з російською навалюю. А тепер повномасштабне вторгнення, військова агресія росії охопить всю Україну.

Уявляла мам із маленькими дітьми - в холоді, в голоді, у страху. І від цього мені ставало по-справжньому моторошно. Я дивилася на чоловіка й запитувала його:

— Це правда? Почалася війна?

А він відповідав:

— *Хіба ти не чула, що сказав Артур? Давай, починай збиратися...*

Але, щоб я не брала до рук - вони опускалися, все валялося, падало, ніякої зібраності, повний розпач, по всьому тілу була лихоманка. Не можу знайти слів, щоб описати що коїлося в думках, серці, душі... Нікому не бажаю пережити такого стану. Розуміла, що треба опанувати себе...інакше ніяк...

Я почала збирати речі. А вже в дорозі ледь тримала кермо. Перед очима - нескінченні черги автомобілів, величезні затори, заправки переповнені автівками людьми, колони військової техніки... Зупиняючись у заторах, заплющувала очі й думала:

— *Може, це сон?..*

Потім чула гул літаків у повітряному просторі, чула, як чоловік із кимось говорить про війну — і розуміла: це реальність.

Підірвано міст між селами «Червоний Оскіл» і Яцьківка, щоб кацапські потвори не змогли пройти до наших геолокацій. Кожні 10 - 15 хвилин я писала синам повідомлення, запитувала, як у них справи... і коли отримувала відповідь, або просто + на якийсь час ставало емоційно

і психологічно трішечки легше.

Вибухи лунали дуже часто зі сторін Харкова та Краматорська. Згодом обстріли почастишали. Ворожа авіація не вщухала.

7 березня 2022 року я вийшла у двір і почула артобстріл у нашому лісі в Яцьківці. Зайшовши в дім до чоловіка мовила:

— *Напевно, буде щось страшне...*

Хоча здавалося, що страшніше вже бути не може. Але я відчувала: найгірше наближається.

І саме в цю мить зателефонував Артурчик і сказав:

— *Мамо, якщо маєте можливість - виїжджайте з Яцьківки.*

Ми поїхали в село Рубці, до Лілії Іванівни. На той час я не знала, що вона була учасником псевдореферендуму у 2014 році.

Дізналася вже в Польщі, коли евакуювалися разом з нею. Після телефонного дзвінка мого учня я пішла до польського керівництва будинку пристарілих, де ми знаходились, і попросила депортувати Лілію Іванівну до України, що було зроблено в той же день.

Ніч із 7 на 8 березня ми провели в підвалі. Із 8 на 9 — не лише ніч, а й увесь день також. А з 9 на 10 березня обстріли були настільки сильними, що стіна в підвалі не витримала — від потужної вибухової хвилі, вона тріснула. Це - божевілья, а не відчуття, для тих, хто сидить у підвалі. Ніби все навколо таке ж, як завжди, але в одну мить перед очима проходить усе твоє життя. Здається, що ти перебуваєш уже в іншому світі...

10 березня 2022 року стався масований ворожий авіаційний наліт на с. Рубці. Моя онука Валерія ледь не втратила свідомість, у неї почалися судомні прямо у підвалі. Коли я вийшла з підвалу до хати взяти ліки для неї, то побачила, що село Яцьківка горить. Надавши онуці першу допомогу, ми з чоловіком поїхали в село Яцьківку, щоб забрати речі. Там панував незрозумілий рух і суцільний хаос. Військові кричали: «Швидше, швидше! У вашому розпорядженні - 10 хвилин!». Вони зносили газові балони, щоб не сталося вибуху. Це був справжній колапс - ти не розумієш, що відбувається і, що з тобою може статися за мить.

Позаду лунали такі гучні вибухи, ніби нас виганяли звіди. Їхали знайомими вулицями і я згадувала мирне життя, як ми жили, відпочивали, як до нас приїжджали гості до 2014 року з міст Донеччини: Горлівки, Костянтинівки, Краматорська, Покровська, Мирнограда... Яким щасливим було моє життя: родина, улюблена робота, друзі, свята ... І раптом - знову постріли, спогади обриваються... ти не знаєш, що робити, куди бігти, бо в машині, поруч - дитина, тебе супроводжують лише сльози, відчай і страх ...

Так ми виїхали з Донеччини. У м. Дніпро зняли квартиру на восьмому поверсі, мали надію, що не буде жахиття авіанальотів, обстрілів...та не сталося дива. Добре пам'ятаю **вечір 11 березня**, як над будинком пролетів ворожий літак.

Страх був не за себе, а за те, що несучи відповідальність за маленьку онуку. Цей момент ніколи не забуду. Ми побігли у ванну, я схопила Валерію за рученятка, вони в неї були холодні і вологі від страху, вона переляканими оченятами дивилася на мене, не плакала, а шепотіла: "Бабуль, на нас не кинуть бомбу?"...я стискала її рученята і говорила: "Сонечко, все буде добре"... в цю мить подумками була поруч із своїми рідними синомками Євгеном і Артуром, воїнами захисниками, які у холоді і у небезпеці боронили Харківщину і Донеччину від лютого ворога... Боялась уявити, що може статися за лічені секунди з нами і з ними. Стояла й

молилася: «Господи, врятуй, врятуй життя моїх синів і всіх донечок та синоків, життя моїх онуків...». Вночі 11 березня виїхали з м. Дніпро на Хмельниччину, а 13 березня, в'їхали до Польщі, взявши лише найнеобхідніше.

І я приїхала не для того, щоб врятувати власне життя, а заради онуки Валерії, заради її життя. Бо такий наказ дав мені мій син Артурчик - захистити Валерію.

Коли ми приїхали до Польщі, деякі поляки підтримували, а дехто говорив: «Насолоджуйтесь красою польських міст». А я не могла передати їм свій розбитий внутрішній стан, намагалася пояснити, що приїхала не подорожувати, а зберегти життя онуки Валерії. Увесь час, майже два роки, що ми жили у Польщі, я мріяла й жила єдиним бажанням - повернутися додому, в Україну на рідну Донеччину. Зустрітися зі своїм сином Євгеном і поставити меморіальний комплекс Артуру.

(Коли загинув мій син, мій Артурчик, я їздила періодично на його могилку). Яке то відчуття, коли ступаєш на рідну землю, відчуваєш себе іншою людиною, тебе оточує все рідне, знайоме... Я зробила для себе висновок: війна змушує нас відчувати, наскільки це страшно втратити рідну дитину, домівку - як сталося зі мною, я втратила свій Всесвіт - рідненького синочка. У моєї онуки Валерії кляті росіяни вкрали дитинство - на її обличчі майже немає усмішки, бо вона пережила надзвичайно жахливий момент війни. Страшно й те, що мій онук Клим жодного разу не був у школі, він не знає, що таке клас, колектив і хто такі друзі, бо війна забрала й це...

Страшно дивитися на свою маму, якій майже 80 років, і розуміти, що все, що вона нажила за життя - знищене: розбитий дім, чоловік не витримав усього пережитого помер...

І тоді усвідомлюєш: війна - це найстрашніше, що може бути в житті людини. Вона дала нам зрозуміти - немає нічого ціннішого за життя.

Я б віддала своє життя, аби повернути Артурчика, свій Всесвіт, але .... Тепер мій материнський обов'язок - зберегти пам'ять про синочка, життя моєї онуки, дати їй освіту за заповітом Артурчика. А свято вірою в нашу Перемогу, вірою, що смерті наших хлопчиків і дівчаток військовослужбовців не будуть марними. Вірю, що прийде час і буде справедлива кара російським окупантам. Світ визнає росію - терористичною країною. У цьому житті я більше плачу, ніж сміюся, від болю втрати, від того, що час не повернути назад, не повернути життя Артурчика, маю тепер жити і за нього...

Кульмінацією моїх спогадів буде прохання до нинішніх і майбутніх поколінь українців: "Не забувайте імена та прізвища наших Героїв і Героїнь, які увійдуть у Книгу пам'яті, бо саме вони - є авторами нової історії України.

Обов'язок кожного українця - віддати їм шану, честь та пам'ять. І бути вірними їхнім героїчним вчинкам, бути справжніми українцями, понад усе любити свою країну і бути готовими стати на її захист, не вагаючись у будь - який момент, недокохані весни, але вічна пам'ять про них житиме в наших серцях. Герої стають легендами. Легенди стають частиною нашої ДНК. Пам'ятаємо...

Вічна пам'ять нашим ангелам - нашим синомкам і донечкам.

Смерть ворогам! Не пробачимо через мільйони поколінь.

Слава Україні! Героям слава!

Пам'ятаємо і ніколи не забудемо!

СПРАВЖНІЙ ПОЛКОВНИК

З глибоким сумом повідомляємо про смерть КОРОВЧЕНКА СЕРГІЯ ОЛЕКСАНДРОВИЧА

Неодноразово обирався депутатом Рубцівської та Яцьківської сільських рад, а також депутатом Лиманської міської ради. Його знали як людину слова і діла, яка щиро підтримувала людей, не залишалася осторонь важливих питань та завжди приходила на допомогу тим, хто її потребував.

Сьогодні згадуємо людину, яка була нашим односельцем і зробила багато добрих справ для громади. Світла пам'ять і вдячність за все, що він зробив для рідного села.

Жителі Рубцівського старостинського округу

Пішов з життя мій друг, колега, полковник МВС, фермер, батько двох синів.... Оптиміст, добра людина, яка вміла працювати і відпочивати! Прикро що так рано закінчилося земне життя! Прощай друже, ти назавжди у моїй пам'яті

Група товаришів

Сергію ПРИЙМАЧУК

Пішов із життя мудрий керівник та активний громадський діяч. Сергію Олександрович був головою фермерського господарства «Рубін», багато років сумлінно працював на благо Лиманської об'єднаної територіальної громади.

ЗАПИТУВАЛИ - МИ ВІДПОВІДАЄМО

До редакції звертаються наші земляки з питаннями щодо зруйнованого майна. Заяви до Міжнародного комітету реєстру збитків, безоплатного оздоровлення та відпочинку дітей.

ЩОДО ЗРУЙНОВАНОГО ТА ПОШКОДЖЕНОГО МАЙНА

Повідомляємо, що відбулося чергове засідання комісії з розгляду питань щодо зруйнованого та пошкодженого майна. За результатами розгляду ухвалено рішення про складання актів дистанційного обстеження із висновком про знищення низки житлових будинків.

Що це означає?

Якщо ваш будинок внесений до переліку — це офіційне підтвердження факту його знищення. Такий висновок є підставою для подальшого отримання компенсації в межах державної програми «Відновлення».

Перелік адрес (на 29.04.26 рік):

Місто Лиман: вул. Гасієва К.: 1, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 15, 25, 44; вул. Дєповська: 1, 14; вул. Курортна: 1а; вул. Лейка Івана: 5, 6, 10а, 12, 25; вул. Нова: 4, 7; вул. Підстєпна: 26; вул. Правди: 6; вул. Привокзальна: 18, 19, 29; вул. Студентська: 14; вул. Театральна: 1; пров. Бригадний: 3; пров. Привокзальний: 5; пров. Робочий: 2, 9; пр-т Бражника: 4, 5; пр-т Щасливий: 1, 8, 9.

села громади: с. Соснове : вул. Привокзальна: 1, 4; с. Нова, вул. Зелена: 15; с. Олександрівка, вул. Садова: 22;

с. Терни, вул. Миру: 25; с. Торське, вул. Кооперативна: 18; вул. Південна: 5; вул. Молодіжна: 1; вул. Джерельна: 20; с. Ямпіль, вул. Калинова: 13; с. Ямпілька, вул. Центральна: 74.

Що робити далі? Якщо ваша адреса є у списку:

- ✓ Перевірте наявність даних у застосунку Дія або зверніться до ЦНАП;
- ✓ Підготуйте документи для подачі на компенсацію;
- ✓ У разі потреби – зверніться за консультацією до комісії. Тел. 075-627-12-34; 050-952-44-90.

ЩОДО ЗАЯВИ ДО МІЖНАРОДНОГО РЕЄСТРУ ЗБИТКІВ

Під час подання заяви до Міжнародного реєстру збитків багато людей зіткнулися з однаковою проблемою — відсутністю документів або доказів. Це може бути пов'язано з евакуацією, втратою доступу до житла, знищенням майна або документів.

Важливо розуміти: відсутність частини документів не є перешкодою для подання заяви.

Якщо у вас немає повного пакета документів, ви все одно можете подати заяву. У ній варто: детально описати обставини завданої шкоди; додати всі наявні документи або матеріали; зазначити, яких саме документів бракує і з яких причин.

Навіть за відсутності офіційних документів можна використовувати:

фото або відео пошкоджень, скріншоти повідомлень або публікацій, пояснення свідків та інші матеріали, що підтверджують факт збитків. Заява до Міжнародного реєстру збитків — це фіксація шкоди, завданої Україні та її громадянам внаслідок збройної агресії РФ.

Це не миттєва компенсація, а офіційна фіксація вашого випадку для подальшого механізму відшкодування.

ЩОДО БЕЗОПЛАТНОГО ОЗДОРОВЛЕННЯ ТА ВІДПОЧИНКУ ДІТЕЙ

У 2026 році держава забезпечує безоплатне оздоровлення та відпочинку дітей віком від 7 до 18 років відповідно до постанови КМУ №259 від 25.02.2026.

Хто може скористатися послугою?

Це діти, які потребують відновлення здоров'я та належать до таких категорій: діти військовослужбовців,

поліцейських, рятувальників; діти внутрішньо переміщених осіб (ВПО); діти ветеранів війни; діти загиблих Захисників і Захисниць України; діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування; діти з інвалідністю (які здатні до самообслуговування); діти з багатодітних та малозабезпечених сімей; діти, які проживають на територіях поблизу бойових дій та інші категорії, визначені законодавством.

Де проходитиме оздоровлення? У закладах, розташованих у західних регіонах України, які співпрацюють із Фондом соціального захисту осіб з інвалідністю.

Як отримати путівку?

1. Подати документи до управління соціального захисту;
2. Отримати довідку (дійсна 3 місяці);
3. Обрати заклад та узгодити заїзд.

Громадяни Лиманської громади можуть звернутися по даному питанню до управління соціального захисту населення Лиманської міської ради:

Телефони: 06261 2 72 02; 06261 2 72 03; 095 610 13 83

ПАС новини

ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ - СПОРТИВНЕ ОРІЄНТУВАННЯ

ДВА СРІБЛА У СКАРБНИЧКУ ОБЛАСТІ!!!

Столиця України приймала чемпіонат України зі спортивного орієнтування на спринтерських дистанціях.

612 учасників з усіх регіонів України в 14 вікових категоріях виборювали чемпіонство в спринті, естафеті МІКС, скороченому спринті в різних локаціях Києва.

Збірна Донецької області була представлена на цих змаганнях, де у складі Лиманську громаду та спортивний клуб "Лиман" представила очільниця клубу Лавриненко Наталія Вікторівна в категорії Ж60.

Доробок в скарбничку області та громади вдалий - 2 індивідуальні срібні нагороди та залікові бали в "Спорт ветеранів".

У кожного на часі свій фронт. У Наталії Вікторівни - спортивний, де вона робить відомою нашу Лиманську громаду.

ЖІНОЧИЙ ФУТЗАЛ: ВИЩА ЛІГА ЧЕМПІОНАТУ УКРАЇНИ

ЛИМАНОЧКИ ЗАКРІПИЛИСЬ У ТРИЦІ ЛІДЕРІВ

Відбулися матчі 14 туру другого етапу ЧУ з жіночого футболу.

У фінальній групі "А". Київський ЖФК "Чемпіос ВЕІ - УДУ" переграв одеську "Пальміру" - 10:4 і наблизився до чемпіонства другий раз поспіль. МСК "Дніпро" із Черкас наніс поразку КДЮСШ "Олімп" - 10:1. Лиманська "Енергія - Багіра" обіграла збірну Полтавської області 1:0. Гол за "пантерочок" забила Юлія Костюк.

Таким чином, киянки на першому місці, черкашанки на другому, лиманочки на третьому. Але попереду ще один тур.

ЗОРЯ
 Директор ТОВ "Редакція газети "ЗОРЯ" О.А.ПАСІЧНИК
 НАША АДРЕСА: 84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
 НАШІ РЕКВІЗИТИ: Рахунок № UA16322669000026007300573653 МФО 322669
 ЄДРПОУ 02472134 Головне управління по місту Києву, та Київській області АТ "Ощадбанк"

Засновник і видавець - ТОВ "Редакція газети "ЗОРЯ"
 Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХК №3415-1042 ПР, видане Головним територіальним управлінням юстиції у Донецькій області.

+38095-890-00-16 apasechnikred@gmail.com
 Редакція не несе відповідальності за зміст розміщених оголошень. Автори відповідають за точність наведених в їх матеріалах фактів. Думки авторів не обов'язково співпадають з точкою зору редакції. Гонорар виплачується за матеріали, написані на замовлення. Листування ведеться лише на сторінках газети. Листи не рецензуються і не повертаються. (P) - матеріал друкується на правах реклами.
 Газета набрана і верстана у комп'ютерному відділі редакції "ЗОРЯ", віддрукована у ТОВ "МЕГА-ПОЛІГРАФ" з адресою: м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14. Друк - офсетний. Обсяг - 1 ум. аркуш. індекс 04073. ТИРАЖ - 2200 ЕКЗ.